

200705737/1.

Datum uitspraak: 10 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

Stichting Nidos, als wettelijk vertegenwoordiger van

appellante,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/22712 en 06/22711 van de
rechtbank 's-Gravenhage van 12 juli 2007 in de gedingen tussen:

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 12 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellante om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juli 2007, verzonden op 16 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, voor zover thans van belang, de daartegen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft appellante een nader stuk ingediend.

Bij brief van 23 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

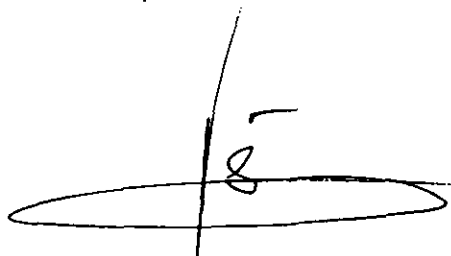
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2007

418.

Verzonden: 10 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Inzake : , geboren en zijn broer
geboren .
eisers, V-nummers en
woonplaats kiezende ten kantore van hun gemachtigde,
mr. J. Groen, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. W.B. Klaus, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

2. Bij schrijven van 9 mei 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroepschriften ingediend bij de rechtbank.

4. De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden op 18 juni 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de tolk I. Hardeman.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of de bestreden besluiten in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kunnen doorstaan.

2. Eisers hebben ter onderbouwing van hun aanvraag - samengevat - het navolgende aangevoerd. Hun vader is gesneuveld in de oorlog en hun moeder had tbc en is daaraan overleden. Hierna gingen ze bij een oom wonen die hen slecht behandelde. In november 2001 is hun oom met eisers naar Nederland gevlogen. Eisers werden op Schiphol achtergelaten. In Nederland zijn ze opgenomen in het gezin van een oom en tante.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, Vw 2000 de aanvragen afgewezen. Verweerder heeft daarbij geconcludeerd dat, gezien het individueel ambtsbericht van 29 december 2005, aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4. In beroep hebben eisers aangevoerd dat het onderzoek in Angola in een veel te laat stadium heeft plaatsgehad hetgeen in strijd is met de goede procesorde. De uitkomst van het onderzoek is voor eisers buitengewoon verrassend. Zij wisten niet beter dan dat hun ouders waren overleden. Van ongeloofwaardigheid van eisers is uit de gehoren absoluut niet gebleken. Eisers zijn, gezien hetgeen zij in het verleden hebben moeten meemaken, afhankelijk van zeer specialistische begeleiding en een goede opvang. Deze voorzieningen zijn in Angola helemaal niet voor handen. Verweerder had gebruik moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid en moeten berusten in het verblijf van eisers in Nederland.

5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

6. Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003, 103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Aan de orde is derhalve de vraag of verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Blijkens de Vreemdelingencirculaire 2000, hoofdstuk C1/3.2.1, C1/3.2.2 en C1/3.3.4, pleegt verweerder het asielrelaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met hetgeen over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt. Verweerder heeft daartoe kunnen verwijzen naar het eerder genoemd individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken met daarin het resultaat van het onderzoek in Luanda naar adressen, documenten en identiteit. Uit het onderzoek is onder meer gebleken dat beide ouders van eisers nog in leven zijn. Zij zijn in 2002 gescheiden. Tevens is uit dit onderzoek naar voren gekomen dat de vader van eisers in dienst is van het ministerie van Handel. Verweerder heeft hieruit de conclusie kunnen trekken dat hetgeen door eisers naar voren is gebracht inzake het overlijden van hun ouders en hun verblijf daarna bij hun oom niet overeenkomt met de in het ambtsbericht vervatte informatie. Dat de uitkomst van het onderzoek voor eisers buitengewoon verrassend zou zijn maakt dit niet anders. Eisers hebben hun stellingen dat zij zelf gehoord hebben dat hun vader dood is, dat zij aanwezig waren bij het overlijden van hun moeder in het ziekenhuis en dat zij vermoeden dat hun oom zich thans uitgeeft voor hun vader op geen enkele wijze onderbouwd. Hetgeen eisers hebben aangevoerd bevat geen concrete aanknopingspunten dat de conclusie van het ambtsbericht onjuist of onvolledig zou zijn.

Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag hebben. Eisers komen derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

7. Gelet op de vorige rechtsoverweging heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat evenmin aannemelijk is gemaakt dat eisers bij gedwongen terugkeer naar Angola een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt dan ook geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eisers komen derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

De omstandigheid dat eiser er psychisch slecht aan toe zou zijn is geen omstandigheid waardoor bij uitzetting sprake zou zijn van schending van artikel 3 EVRM. Het moet gaan om zaken waarin de vreemdeling zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van ongeneeslijke ziekte (psychiatrische aandoeningen daaronder begrepen) en er geen medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn. In het geval van zijn geen medische verklaringen overgelegd waaruit dit blijkt.

8. De gemachtigde van eisers heeft ter zitting mededelingen gedaan met betrekking tot de huidige situatie van eisers. Eisers verblijven namelijk niet langer in het gezin van hun oom en tante, die vanwege de werkzaamheden van hun oom inmiddels verhuisd zijn naar België, maar zijn ondergebracht in een kindergroep te Maastricht. De rechtbank overweegt dat deze omstandigheden weliswaar zeer betreurenswaardig zijn te noemen, maar niet zijn te herleiden tot een grond in het Vluchtelingenverdrag.

9. Bij de bestreden besluiten is naast het besluit omtrent de verblijfsvergunning asiel mede besloten eisers niet ambtshalve een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 te verlenen.

Ingevolge artikel 3.56 Vreemdelingenbesluit 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met verblijf als amv - voor zover hier van belang - worden verleend aan de vreemdeling voor wie naar het oordeel van onze minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht gesteld dat sprake is van adequate opvang in het land van herkomst aangezien uit eerder genoemd ambtsbericht is gebleken dat de ouders van eisers nog in leven zijn. Verweerder mag er van uitgaan dat eisers bij (een van) hun ouders in Angola kunnen verblijven. Gelet op het voorgaande heeft verweerder conform zijn beleid kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 14, lid 2, aanhef en onder e, Vw 2000.

10. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de aanvragen terecht afgewezen.

11. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

12. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

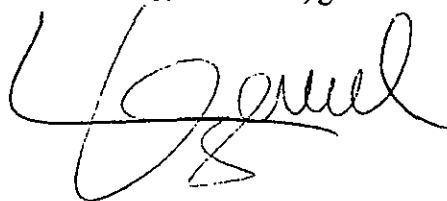
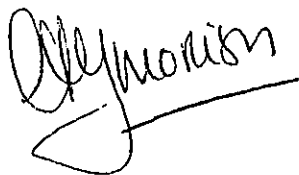
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr.E.S.G. Jongeneel en uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2007, in tegenwoordigheid van C.A.Y. Morison-Libourel, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

afschrift verzonden op:

16 JUL 2007

voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

KORTMAN ADVOCATEN

mr F.A. Kortman, adviseur
mr J. Groen
mr H.J.R. Reinders
mr M.Chr. Oosterhuis-Smits
mr H.C.M. Kortman
mr V.R. Vrijlandt
mr M.K. van den Berge
mr E.A. Vermeer-Wartna
mr H.P.J. van der Eerden
mr C.G. Versteeg
mr J.P. Sanchez Montoto

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

's-Gravenhage, 10 augustus 2007
Doorkiesnr. : 070 3024034
Inzake : 'Hoger Beroep
Uw kenmerk :
Ons kenmerk : JG/wl 1008.0

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AVIS	12
BEHANDELD DOOR	

Geachte Heer/Mevrouw,

Bijgaand treft U aan het hoger beroepschrift in opgemelde zaak. Ik moge U vriendelijk verzoeken mij de ontvangst hiervan en van de uitspraak waar het hoger beroep zich tegen richt te bevestigen en mij van de voortgang op de hoogte te houden.

Hoogachtend,

PL W. Lammendine
J. Groen

Kortman Advocaten
Raamweg 3
2596 HL 's-Gravenhage
Postadres
Postbus 85966
2508 CR 's-Gravenhage
Tel. +31 (0)70-302 40 30
Fax +31 (0)70-352 31 74
e-mail info@kortmanadvocaten.nl

Hoger Beroepschrift

Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Geeft eerbiedig te kennen:

De Stichting Nidos gevestigd te Utrecht, ten deze handelende als
voogdes over:

1. , geboren op , thans
dus jaar oud

2. geboren op thans dus
jaar oud, beide van Angolese nationaliteit thans wonende te

allen de te dezer zaken woonplaats kiezende te 's-
Gravenhage aan de raamweg 3 ten kantore van de advocaat en procureur
Mr J. Groen, die ten deze door de stichting als voogdes over beide
kinderen bepaaldelijk is gevolmachtigd om ten dezen Hoger Beroep in
te stellen bij uw afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
en hen aldaar rechtsbijstand te verlenen;

Dat de Stichting Nidos en de kinderen kennis hebben genomen van de
beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage sector bestuursrecht
enkelvoudige vreemdelingenkamer Mr E.S.G. Jongeneel uitgesproken op
12 juli 2007 en verzonden aan ondergetekende op 16 juli 2007, van
welke uitspraak een kopie aan dit hoger beroepschrift wordt gehecht;

De eerste grief is de volgende: Ten onrechte heeft de Rechtbank
overwogen "verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt
kunnen stellen dat eisers hun relatie niet aannemelijk hebben
gemaakt. Verweerder heeft daartoe kunnen verwijzen naar het eerder
genoemde individuele ambtsbericht van de minister van buitenlandse

zaken met daarin het resultaat van het onderzoek in Ruwanda naar adressen, documenten en identiteitskaart. Uit het onderzoek is ondermeer gebleken dat beide ouders van eisers nog in leven zijn. Ze zijn in 2002 gescheiden. Tevens is uit het onderzoek naar voren gekomen dat de vader van eisers in dienst is van het Ministerie van Handel. Verweerder heeft hieruit de conclusie kunnen trekken dat hetgeen door eisers naar voren is gebracht inzake het overlijden van hun ouders en hun verblijf daarbij bij hun oom niet overeenkomt met de in het ambtsbericht vervatte informatie. Dat de uitkomst van het onderzoek voor eisers buitengewoon verassend zou zijn, maakt dit niet anders. Eisers hebben hun stellingen dat zij zelf gehoord hebben dat hun vader dood is dat ze aanwezig waren bij het overlijden van hun moeder in het ziekenhuis en dat ze vermoeden dat hun oom zich thans uitgeeft voor hun vader op geen enkele wijze onderbouwd. Hetgeen eisers hebben aangevoerd bevat geen concrete aanknopingspunten dat de conclusie van het ambtsbericht onjuist of onvolledig zou zijn". Immers, weliswaar hebben zij gehoord dat hun vader gesneuveld zou zijn maar ze hebben hun vader niet dood gezien en derhalve zou het in theorie mogelijk zijn dat hij de burgeroorlog heeft overleefd. Maar dat hun moeder nog in leven zou zijn is gezien hun verklaring op dit punt volstrekt ongeloofwaardig. Ten onrechte heeft de Rechtbank in hetgeen door de jongens inmiddels is betoogd geen aanleiding gezien om aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken te vragen de bronnen bekend te maken waaruit het Ministerie van Buitenlandse Zaken de conclusie heeft getrokken dat beide ouders nog in leven zijn. Die ongeloofwaardigheid is alleen maar toegenomen omdat op de brieven van ondergetekende om de adressen van de ouders bekend te maken niet is gereageerd. Zoals ter zitting van de Rechtbank door ondergetekende is betoogd zijn de "oom en tante" Antonio enige tijd in Angola geweest en hebben daar navraag gedaan naar hun ouders maar hebben hen niet kunnen vinden terwijl ze op dat moment bekend waren met de inhoud van het ambtsbericht.

Bovendien zijn er een groot aantal andere gegevens die erop wijzen dat beide jongens in ieder geval geruime tijd hebben verbleven bij oom die hen heeft mishandeld met name als ze met bedelen niet genoeg hadden binnengebracht. heeft twee langwerpige

littekens op zijn rechter onderarm. Dit zijn de gevolgen van mishandeling door oom die hem met een metalen staaf daar heeft geslagen. Ondergetekende heeft destijds rapportages overgelegd van het Haags centrum voor Onderwijsbegeleiding -verslag psychologisch onderzoek- met bijlage en een brief van de ontwikkelingspsycholoog NIP mevrouw Lieke Rasker van Parnassia in Den Haag gedateerd 26 september 2003 met bijlage. Daaruit blijkt dat met name Danilo in pedagogische zin grote problemen heeft. De jongens zijn destijds om de gang van zaken enigszins in overeenstemming te brengen met het VN Verdrag voor de rechten van het kind gehoord ondanks hun onjeugdige leeftijd. Dat verhoor is afgenomen door een medewerker van de IND in Den Bosch de heer Dd'Hollsyi. Die heeft daar toen naar ondergetekendes oordeel enorm zijn best gedaan. Bij dat verhoor was ondergetekende aanwezig en er was ook een medewerker aanwezig van de Vereniging van Vluchtelingen en gedrieën waren we er volstrekt van overtuigd dat de kinderen in Angola een ellendige tijd hebben gehad en derhalve ligt het voor de hand dat wat zij zeggen over de mishandeling waarvan zij het slachtoffer zijn geworden en waarvan de dader hun oom was (broer van hun vader) volstrekt geloofwaardig zijn. Ook thans zijn er in pedagogische zin grote problemen immers wat ondergetekende aan de Rechtbank heeft uiteengezet zag het gezin zich genoodzaakt om naar België te verhuizen omdat er hier voor meneer geen werk was maar wel in in België en konden zij bij dat gezin in niet blijven omdat zij daar geen verblijfsvergunning konden krijgen en derhalve heeft de Voogdijvereniging het Nidos zich genoodzaakt gezien hen te plaatsen in een woongroep in Beiden bezoeken in een middelbare school. In die woongroep hebben zij in pedagogische zin forse problemen waarvoor specialistische behandeling geboden is. En dat geldt met betrekking tot de oudste om die zich door zijn familie en zijn vrienden en door de instanties in de steek gelaten voelt en erg eenzaam is en de jongste bij tijdenwijlen volstrekt onhandelbaar is doordat hij veel tekort is gekomen vooral nu hij niet meer wordt opgevangen in het gezin van "oom en tante".

2. Ten onrechte is de rechtbank voorbijgegaan aan het bepaalde in artikel 3 van het VN Verdrag inzake de rechten van het kind waarin immers wordt overwogen dat hierboven verdragssluitende partijen bij elke beslissing ten aanzien van een kind de belangen van het kind de eerste overweging moet zijn. De Voogdijvereniging, het Nidos de kinderen en ondergetekende zijn er volstrekt van overtuigd dat de belangen van de kinderen een voortzetting van het verblijf hier te landen noodzakelijk maakt omdat zij in Nederland die specialistische vorming en opvoeding en begeleiding krijgen die zij nodig hebben en die in Angola niet aanwezig is.

3. Ten onrechte en in strijd met het bepaalde in artikel 37 van het VN Verdrag voor de rechten van het kind vrijwaart de Nederlandse staat de kinderen niet van een onterende behandeling. Immers, bij terugkeer naar Angola zullen zij nog steeds minderjarig zijn en het risico lopen opnieuw het slachtoffer te worden van eerder genoemde oom . Omdat als al waar zou zijn dat de ouders of in ieder geval één van hen nog in leven zou zijn, zij in het verleden verzorging en opvoeding aan deze tamelijke schurkachtige oom hebben overgelaten en dat uit niks blijkt dat zij thans de verzorging en opvoeding van hun beide zoons zelf ter hand zouden willen nemen en dat zij als ouders te vertrouwen zijn.

4. Bij de beslissing is ten onrechte geen aandacht besteed aan de buitengewoon trage wijze waarop de Staatssecretaris van Justitie lees de Immigratiedienst deze zaak heeft behandeld. Immers, zij hebben politiek asiel aangevraagd op 15 november 2001 dat verzoek is afgewezen zonder dat de jongens overigens gehoord waren en daartegen heeft ondergetekende op 5 augustus 2002 een bezwaarschrift ingediend. Toen op dat bezwaarschrift niet tijdig werd beslist heeft ondergetekende zich namens het Nidos en de jongens beklagd bij de Rechtbank, de Rechtbank heeft bij beslissing van 7 september 2004 beslist dat beroep gegrond werd verklaard en bepaald dat binnen een termijn van 6 weken na de verzending van de uitspraak op dat bezwaar moest worden beslist. Zoals ondergetekende op 4 april 2006 schreef aan de IND was die beslissing er op dat moment niet. Wel werden de beslissingen van 25 juli 2002 uitgereikt op 15 juli 2002 ingetrokken

waarop ondergetekende niet veel anders restte dan ook een bezwaarschrift in te trekken. Toen lag de beslissing zowel met betrekking tot het politiek asiel als met betrekking tot het AMA status volledig open. In de brief van ondergetekende aan de IND van 4 april 2006 heeft ondergetekende verwezen naar de brief aan de IND van 22 februari 2006 en van 17 maart 2006 met een aantal bijlagen, dat was van belang omdat destijds door de Minister met betrekking tot het al dan niet verlenen van de AMA status een volstrekt onjuist standpunt ingenomen werd, namelijk dat er weliswaar geen opvang was in Angola maar dat er wel opvang was in Nederland omdat de kinderen toen verbleven bij de familie in die inderdaad in de verte familie van hen is. Inmiddels is de Minister op dat standpunt terug gekomen en is er alleen aanleiding om de AMA status te weigeren als blijkt dat er opvang in het land van herkomst is. Die was er destijds in ieder geval niet en derhalve is destijds ten onrechte die AMA status niet verleend. Die brieven gaan in kopie bij dit Hoger Beroepschrift. De jongens verblijven nu zo'n 6 jaar in Nederland en zijn derhalve met Nederland vertrouwd geraakt ten onrechte wordt daaraan geen aandacht besteed. Dit is niet de enige procedure waarin betoogd wordt dat je kinderen die langer dan 5 jaar in Nederland verblijven niet meer kan wegsturen. Het is evident dat de trage gang van zaken in deze procedure geheel alleen aan de Immigratiedienst te wijten is. Ten onrechte is daar geen aandacht aan besteed.

Redenen waarom Stichting Nidos ten behoeve van de jongens de zich wendt tot de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedig verzoek de beslissing waartegen dit hoger beroep zich richt te vernietigen met zodanige verdere behandeling en beslissing als uw Raad zal vermenen dat in goede justitie behoort. Kosten rechtens,

's-Gravenhage, 10 augustus 2007

J. Groen